

Anbringender og væsentligste argumenter

- 1) Alliance One International, Inc., tidligere Dimon, Inc. (heretter »appellanten«), nedlægger påstand om, i) at Rettens dom af 12. oktober 2011 i sag T-41/05, for så vidt som den finder Alliance One International (heretter »AOI«), Inc., tidligere Dimon, Inc. (heretter »Dimon«), solidarisk ansvar for den overtrædelse, der er begået af Agroexpansión, ophæves, ii) at Kommissionens beslutning af 20. oktober 2004 i sag COMP/C.38.238/B.2 — Råtobak Spanien annulleres, i det omfang den vedrører appellanten, og at den bøde, der er pålagt appellanten, nedsættes tilsvarende, samt iii) at Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne.
- 2) Appellanten har for det første gjort gældende, at Kommissionen og Retten anvendte traktatens artikel 101, stk. 1, TEUF og artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 fejlagtigt, idet de fandt AOI ansvarlig for den overtrædelse, der er begået af Agroexpansión. Appellanten har anført, at Retten tilsidesatte selskabets ret til forsvar og artikel 296 TEUF ved i dommen (dvs. efterfølgende) at præcisere den begrundelse vedrørende krav til bevisstyrke, som Kommissionen anvendte i sin beslutning. Følgelig har appellanten anført, at Retten begik en retlig fejl ved fastlæggelsen af metoden til at pålægge ansvar, navnlig ved at anvende en metode på et dobbelt grundlag, der diskriminerede mellem selskaber på grundlag af styrken af deres appelsag, men ikke i øvrigt etablerede en standard. Derudover kunne Retten ikke være uvidende om, at Kommissionen undlod at støtte sine påstande i beslutningen vedrørende manglende indsigelse.
- 3) For det andet har Rettens dom frataget appellanterne deres rettigheder i henhold til de generelle principper i EU-retten og i henhold til den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der nu indgår i Lissabontraktaten og derfor fuldt ud har status som primær ret.
- 4) Selv om Retten bekræfter, at appellanten ikke kunne drages til ansvar for den overtrædelse, der er begået af Agroexpansión, for så vidt angår perioden inden den 18. november 1997, undlod Retten for det tredje ikke desto mindre at drage de nødvendige konklusioner af Kommissionens fejl og gjorde det muligt, at appellanten forskelsbehandles. Appellanten har for det første anført, at bødens udgangsbeløb kun skulle have været forhøjet med 30 %, idet Dimon ellers forskelsbehandles i forhold til beslutningens øvrige adressater. Appellanten har for det andet anført, at Kommissionen med urette tog hensyn til Dimon's omsætning i 2003 i forbindelse med begrundelsen for forhøjelsen af bødens udgangsbeløb på baggrund af punkt 1A, femte afsnit, i retningslinjerne fra 1998.
- 5) Endelig har appellanten anført, at selskabet havde en berettiget forventning om, at det ville være berettiget til en nedsættelse af bøden i henhold til afsnit B, punkt 3, tredje led i retningslinjerne for beregning af bøder fra 1998. Retten begik i den forbindelse en fejl, idet den i) fandt, at

den formildende omstændighed ikke fandt anvendelse i dette tilfælde på grund af overtrædelsens karakter, og ii) tiltrådte Kommissionens argument om, at den formildende omstændighed allerede var taget i betragtning til selskabets fordel.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EØS-relevant tekst) EUT L 1, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Italien) den 2. januar 2012 — Cristian Rainone m.fl. mod Ministero dell'Interno m.fl.

(Sag C-8/12)

(2012/C 73/37)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Cristian Rainone, Orentino Viviani og Miriam Befani

Sagsøgte: Ministero dell'Interno og Questura di Prato e Questura di Firenze

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 43 EF og 49 EF fortolkes således, at de i princippet er til hinder for en national lovgivning, som den italienske bestemmelse i artikel 88 i T.U.L.P.S., som bestemmer, at »Bevilling til indgåelsen af væddemål udelukkende må gives til dem, der har opnået koncession eller tilladelse fra et ministerium eller et andet organ, som loven forbeholder ret til at organisere eller afholde væddemål, samt til personer, som i kraft af koncessionen eller tilladelsen repræsenterer koncessionshaveren eller indehaveren af tilladelsen«, og artikel 2, stk. 2b, i lovdekret nr. 40 af 25. marts 2010, ophøjet til lov nr. 73/2010, på baggrund af hvilken »artikel 88 i den konsoliderede lovtekst vedrørende lovene om den offentlige sikkerhed (Testo unico delle leggi di pubblica sicurezza), i medfør af kongeligt dekret nr. 773 af 18. juni 1931 som ændret, skal fortolkes således, at den heri omhandlede tilladelse — hvor den udstedes til kommercielle aktiviteter i forbindelse med afvikling og indsamling af offentlige spil med pengegevinster — kun kan gøres gældende efter udstedelse til indehaverne af samme aktiviteter af en koncession med henblik på afvikling og indsamling af sådanne spil fra Ministero dell'economia e delle finanze — Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato (uafhængigt organ under Økonomi- og Finansministeriet, som forvalter statsmonopolerne)«?

- 2) Skal artikel 43 EF og 49 EF fortolkes således, at de i princippet er til hinder for en national lovgivning, som den, der findes i artikel 38, stk. 2, i lovdekret nr. 223 af 4. juli 2006, ophøjet til lov nr. 248/2006, ifølge hvilken Artikel 1, stk. 287, i lov nr. 311 af 30. december erstattes af følgende:

»287. Ministero dell'economia e delle finanze — Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato træffer foranstaltninger til fastlæggelse af de nye metoder til fordeling af væddemål om andre begivenheder end hestevæddeløb i henhold til følgende kriterier:

- 1) fastsættelse af retningslinjer for beskyttelse af koncessionshavere, der indsamler væddemål til faste odds på andre begivenheder end hestevæddeløb, som reguleret af bestemmelserne i dekret nr. 111 fra Ministro dell'Economia e delle Finanze af 1. marts 2006?»

Spørgsmålet vedrørende foreneligheden af artikel 38, stk. 2, med ovennævnte fællesskabsretlige principper omhandler udelukkende de dele af bestemmelsen, hvorved: a) der fastlægges en generel tendens til beskyttelse af koncessioner udstedt inden det ændrede regelsæt, b) der indføres pligt til åbning af nye salgssteder i en vis afstand fra allerede eksisterende salgssteder, som i sidste ende kan garantere faktisk opretholdelse af de opnåede markedspositioner. Spørgsmålet vedrører endvidere den generelle fortolkning, som Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato har anlagt af den omhandlede artikel 38, stk. 2, idet der i koncessionsaftalerne (artikel 23, stk. 3) indføres en bortfaldsklausul i tilfælde af direkte eller indirekte udførelse af grænseoverskridende spilleaktiviteter, der kan sammenlignes med den af koncessionen omfattede aktivitet.

- 3) Hvis dette spørgsmål besvares bekræftende, dvs. hvis de nationale bestemmelser anført ovenfor anses for at være forenelige med fællesskabsretten, skal artikel 49 EF da fortolkes således, at det, såfremt der foretages en begrænsning i den frie udveksling af tjenesteydelser begrundet i et alment hensyn, skal overvejes, hvorvidt dette almene hensyn allerede med de retsfor skrifter, kontrolforanstaltninger og inspektioner, som tjenesteyderen er underlagt i den stat, hvor vedkommende er hjemmehørende, i tilstrækkelig grad er blevet tilgodeset?
- 4) Hvis dette spørgsmål i henhold til formuleringen i det foregående punkt besvares bekræftende skal den forelæggende ret derved ved prøvelsen af forholdsmæssigheden af en sådan begrænsning tage hensyn til, at kontrollen i henhold til de relevante forskrifter i det land, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende, er lige så indgående eller endog mere indgående end i det land, hvor tjenesteydelsen modtages?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de commerce de Verviers (Belgien) den 6. januar 2012 — Corman-Collins SA mod La Maison du Whisky SA

(Sag C-9/12)

(2012/C 73/38)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de commerce de Verviers

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Corman-Collins SA

Sagsøgt: La Maison du Whisky SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2 i forordning nr. 44/2001⁽¹⁾, eventuelt sammenholdt med artikel 5, nr. 1), litra a) eller b), fortolkes således, at den er til hinder for en kompetenceregulering som den, der er indeholdt i artikel 4 i den belgiske lov af 27. juli 1961, hvorefter de belgiske domstole har kompetence, når en koncessionshaver er etableret på det belgiske område, og når koncessionskontrakten har virkning på hele eller dele af dette område, uafhængigt af hvor koncessionsgiveren er etableret, når sidstnævnte sagsøges?
- 2) Skal artikel 5, nr. 1), litra a), i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at den finder anvendelse på en koncessionskontrakt om salg af varer, i medfør af hvilken en part køber varer af en anden part med henblik på disse varers videresalg på en anden medlemsstats område?
- 3) Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 5, nr. 1), litra b), i forordning nr. 44/2001 da fortolkes således, at den omfatter en koncessionskontrakt som den mellem parterne omhandlede?
- 4) Såfremt de to foregående spørgsmål besvares benægtende, er den omtvistede forpligtelse i tilfælde af, at en koncessionskontrakt bringes til ophør, da sælger/koncessionsgivers forpligtelse eller køber/koncessionshavers forpligtelse?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1).